

vort Underskud med omtrent 9 Mill. Kr. —, vilde Statens Finanser ikke have befundet sig bedre af den Grund. Naar vi bortse fra de ekstraordinære Udgifter i Henhold til Lovene af 1909, anslaaes Militæruddgifterne for 1912—13 til 23 $\frac{1}{3}$ Mill. Hvis vi saa for ikke at klutte med det lægge 1 $\frac{1}{4}$ Mill. til til Forrentning af hele det Beløb, som vil medgaa til de ekstraordinære Forsvarsudgifter, uden at tage Hensyn til, at denne Udgift endnu ikke er fuldstændig afholdt, og uden at tage Hensyn til den Indtægt, som indvindes ved Salg af militære Grunde, naa vi op til godt 24 $\frac{7}{12}$ Mill. Der vilde altsaa, hvis man tænkte sig de Radikales Forsvarsplan gennemført i Stedet, blive en Besparelse af godt 9 $\frac{1}{2}$ Mill. Men deraf maa drages ikke blot de 9 Mill. Kr., som vilde være yderligere Deficit i Henhold til de Herrers Finansplaner fra 1907—08, men ogsaa de 3 Mill. Kr. i Forsvarsskat. Thi det vilde dog vel have været betænkeligt at bibeholde den Skat, som udtrykkelig var vedtagen til denne bestemte Anvendelse: Afholdelse af Udgifterne ved Forsvarslovene, hvis man havde omstyrtet Forsvarslovene. Politisk Honnøret vilde have budt at give Afkald paa denne Skat. Og var det sket, vilde man ikke alene ikke have faaet nogen Forbedring i Finanstilstanden, men man vilde have staaet med et yderligere Deficit paa 2 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Nej, det, de Herrere gøre, er, at søge at dække sig mod den Pligt, man fra den Side saa fuldt som fra nogen anden har til at være med til at afhjælpe den bestaaende Finanskød, bag det militære Spørgsmaal. Men det er et Standpunkt, som ikke Længden vil kunne holdes. Det Dække er nu snart saa tyndslidt, at man kan se baade Sol og Maane og Stjerner gennem det.

Det er umuligt i Længden at se bort fra, at det foruden Skattereformen af 1908 er de tre Grupper af Udgiftslove, jeg nævnedes ved Forelæggelsen af Finanslovsforslaget, der ere Hovedaarsagen til det betydelige Underskud, vi have haft paa vore Statsregnskaber, og til, at det nu er nødvendigt at tilvejebringe saa stærkt forøgede Indtægter. Naar Lønningenslove have øget Udgifterne med henved 9 Mill. Kr., og Udgifterne til Fremme af Samfærdigheden fra Finansaaret 1907—08 til Finansaaret 1910—11 ere stegne med næsten 5 Mill. Kr., og naar vi paa de to Grupper af helt eller delvis sociale Love, jeg anførte ved Forelæggelsen af Finanslovsforslaget, ere komne op fra det aarlige Gennemsnit i 1904—09 til Finansaaret 1910—11 med omtrent 7 $\frac{3}{4}$ Mill. Kr., tale disse Tal saa tydeligt et Sprog, at man enten

maa være blind eller gøre sig blind for ikke at forstaa det.

De sociale Udgifter, jeg nævnedes, har man fra flere Sider sagt, at jeg i Virkeligheden ikke var berettiget til at henføre under denne Betegnelse. Den første Gruppe, jeg nævnedes, Udgifterne til udelukkende sociale Formaal, vil man ikke med Skygges af Røt kunne anfægte. Der er heller ikke gjort noget Forsøg derpaa. Det er den anden Gruppe, det, jeg kaldte Udgifter til delvis sociale Formaal, som man har forsøgt at anfægte, idet man har sagt, at det i Virkeligheden ikke var social Lovgivning. Særlig har man her holdt sig til, at jeg har medregnet Udgifterne til Folkeskolevæsenet og til Medicinallovgivningen. Man har anført imod mig Generaldirektør Rubins bekendte Artikel. Jeg skal nævne, at denne Forfatter netop til det, han i snævrere og videre Forstand regner til sociale Udgifter, henregner de to Grupper af Udgifter. Han siger i sin Afhandling: „Under sociale Love i videre Forstand har imidlertid meget andet sin Plads. Den væsentligste Del af Udgifterne til Medicinalvæsenet, til Folkeskolevæsenet, til Abnormanstalter etc. kunde opføres herunder.“ Og saa er det, han naar op til den samlede Udgift til helt eller delvis sociale Foranstaltninger paa Statens og Kommunernes Budget af over 66 Mill. Kr. (Zahle: Han gør det op til 22 Mill. Kr. for Staten!). Han gør det op for Stat og Kommune tilsammen til 66 $\frac{1}{3}$ Mill. Kr.

Der er blevet sagt, at dette, at jeg saa stærkt har fremhævet disse tre Grupper, var at lægge de sociale Udgifter for Had. Jeg skal dertil først bemærke, at jeg aldrig har nævnt de sociale Udgifter særlig, men altid sammenstillet dem med de to andre store Grupper af Udgiftslove, og at det saa langt fra kan have været min Hensigt at lægge disse Udgifter for Had, som jeg aldrig har nævnt dem uden samtidig paa det stærkeste at fremhæve, at disse Udgifter skulde man ikke indskrænke, at man tværtimod skulde opretholde dem og søge at udvikle dem videre, saa vidt vor Evne var dertil. Denne Paastand om, at det skulde være Regeringens Hensigt at foretage betydelige Indskrænkninger paa dette Omraade, er ogsaa tilstrækkeligt modbevist ved selve Indholdet af det foreliggende Finanslovsforslag i Forbindelse med det af Indenrigsministeren forelagte Forslag om Forsørgelse af Enkers og Enkemænds Børn. Herved er det i Gerning vist, at det er vor Hensigt ikke blot at opretholde, men ogsaa at videreføre den sociale Lovgivning.